

16. søndag efter trinitatis 2014

Opvækkelsen af Lazarus – ham Jesus elskede - er den syvende og sidste tegnhandling, som fremstår i Johannesevangeliet.

Jesus opvakte Lazarus fra de døde fordi han elskede ham. Men umiddelbart forstået – så er det ikke en opvækkelse til et evigt liv – men tilbage igen til dette dødelige liv – tilbage til den død, han allerede engang har oplevet.

Sådan forstået - siger fortælling om Lazarus opvækkelse intet om Jesu magt over døden – og da er dette tegn ingen sejr over døden.

Men historien vil også fortælle os noget helt andet. Beretningen om Lazarus opvækkelse skal ses ud fra Jesu kald – nemlig at han er Kristus – det fortabte menneskes frelser og forkynde dermed betydningen af – at være forenet med ham.

Og Jesus siger selv om den sygdom som førte til Lazarus død – at ”Den sygdom er ikke til døden, men for Guds herligheds skyld, for at Guds søn kan blive herliggjort ved den.”

Sådan er dagens læsning en prolog til hans herliggørelse på korset og dermed betydningen af denne ophøjelse for mennesket. Beretningen står således også lige forud for fortællingen om, at han igen gæster Lazarus, Martha og Marias hus – hvor Maria salver ham, hvorefter han ridende på et ungt æsel gør sit indtog i Jerusalem på sin vej til korset.

Dagens læsning er jo en næsten 2000 år gammel tekst – fra orienten – og skal naturligvis ses ud fra den tids og steds tankeverden.

Ifølge datidens jødiske tankegang – forlader sjælen uigenkaldeligt den døde efter tre dage, hvorefter legemet endegyldigt går i opløsning.

Og sådan er det fat med Lazarus – han stinker allerede her på den fjerde dag. Der er således ingen vej tilbage til livet i kød og blod.

Beretningen om opvækkelsen på fjerdedagen af Lazarus skal derfor ses ud fra Jesu opstandelse på tredjedagen fra de døde.

Som bekendt er Jesu opstandelse fra de døde en opstandelse i kød og blod – lyslevende er han tilstede – her har ånden ikke forladt legemet, som det er tilfældet med Lazarus.

For her har livet overvundet døden. Mørket kunne ikke gribe det – gribe livet.

Anderledes forholder det sig med den stinkende Lazarus, der vender tilbage fra gravens mørke - indviklet i strimler af linned om fødder og hænder og et klæde viklet om ansigtet. Skønt legemlig opvækket er han stadig den døde.

I sig selv har han tilsyneladende intet liv.

Vi får fortalt – at mange kom til tro på Jesus da de så hvad han havde gjort. Da kan man jo så spørge sig selv om, hvorfor ikke alle kom til tro? De havde jo alle set dette utrolige skue med egne øjne.

Sådan er det med tegn – og som sagt – hvis det var til dette liv han bragte Lazarus tilbage, var der ingen sejr over døden ved Lazarus opvækkelse.

For som det lyder i Matthæusevangeliet: Øgleyngel »En ond og utro slægt kræver tegn, men den skal ikke få andet tegn end profeten Jonas' tegn. Sådan skal Menneskesønnen være i jordens skød i tre dage og tre nætter».

I beretningen om Lazarus' opvækkelse udpensles selve opvækkelsen. Derimod er det fælles for de fire evangelister, at de ikke udpensler Jesu opstandelse. Her er ingen beretning om ligklæder, der er viklet omkring hans krop, medens han forlader gravens mørke – for ingen så ham gå fra dødens skygge og ud i livet.

I Johannesevangeliets beretning om opstandelsen påskemorgen - så fortælles det, at Maria Magdalene tidligt om morgenen den første dag i

ugen, mens det endnu var mørkt, kommer ud til Jesu grav og opdager at stenen er væltet fra indgangen og at graven er tom.

Forfærdet tror hun, at nogen har flyttet Jesus og løber hen til Peter og den discipel som Jesus elskede og fortæller dem dette.

Da de kommer til graven, ser de at linnedklæderne ligge der - og klædet, som Jesus havde haft over hovedet, ikke lå sammen med linnedklæderne, men var rullet sammen på et sted for sig selv.

Da kom de til tro. Først da forstod de ”Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde”.

Forskellen i beretningen om Lazarus´ opvækkelse og Jesu opstandelse er tydelig.

De to disciple var ikke vidner til en håndgribelig kendsgerning – vidner til at Jesus gik ud af graven indviklet i linned, men derimod til en forjættelse – et løft – vidner til den tomme grav.

Således er fortællingen om Lazarus opvækkelse et billede på betydningen af Jesu ophøjelse på korset – hans herliggørelse.

Sådan er det! For datidens menneske er det en klar fortælling om - at han der kunne forlade graven inden fjerdedagen, han har bevaret livet – og vi, der ikke kan dette – men må forblive i gravens mørke, kan få liv i ham – liv i: Kristus.

Det er på en måde en dåbsbelæring. For dåben, det at komme til tro - er at dø med Kristus på korset – for derefter at opstå med ham – at få evigt liv i ham. Da er dødens brod brudt og Guds ultimative kærlighedserklæring til det fortabte menneske udtrykt.

Som lys kom han til verden, for at enhver, som tror på ham, ikke skal forblive i mørket. Og sådan kaldte han Lazarus ud til et liv i ham.

Og det er på korset at dette bliver fuldbragt. Uden denne død vil der ikke være et nyt liv. Og den der ser den korsfæstede, ser Gud.

Og Gud dør - fordi han elsker det menneske, som han har skabt i sit billede – det menneske, som han havde skilt sig fra.

Og kun ved sin død og opstandelse fra de døde vinder han det fortabte menneske tilbage i et samliv med ham. Kun derved får mennesket del i Guds liv igen – del i det evige liv.

Og følgelig kan budskabet om opstandelsen – Guds kærlighedserklæring - ikke ses – den kan kun tros. Og ved troen på opstandelsen bliver mennesket indlemmet i Guds evige liv.

Ligesom Maria – Lazarus' søster, grædende faldt ned for Jesu fødder, og sagde: "Herre, hvis du havde været her, var min bror ikke død." Sådan græd Maria Magdalene også påskemorgen – da hun kom tilbage til den tomme grav. Men da lød en røst ude fra dødningshaven: "Maria" – og hun så at det var den opstandne Jesus Kristus. Hendes Rabbuni!, hendes Mester.

Som vi skal synge om lidt i Grundvigs påskesalme: "Ja, han er her, Guddoms-manden! Sprængte er nu dødens bånd! Han er visselig opstanden, og hans ord er liv og ånd!"

Og som sådan kommer han til dig og mig - fordi han i troen og dåben har knyttet hver enkelt af os til sig i kærlighed, og lovet at vandre med os ind i døden som den, der er opstandelsen og livet.

»Løs ham og lad ham gå.« er ikke bare den opstandne Jesu Kristi ord sagt til Lazarus – men også til dig og mig. Det er et løfte til os, der var dømt til at være i gravens mørke – også på den fjerde dag – fra ham, der opstod på tredje dagen - lyslevende.

»Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Og sådan har Lazarus – ja enhver fortabt sjæl - liv i ham.

Amen.